

NOORDERLICHT

Nederlandse Vereniging in Finland
jaargang 19, nummer 1, maart 2013

COLOFON

Nederlandse Vereniging in Finland

jaargang 19, nummer 1, maart 2013

Bestuur Vereniging

Voorzitter

Jos Helmich (044 - 331 7766)

voorzitter@nederlandsevereniging.fi

Penningmeester

Arie Oudman (050 - 590 3706)

penningmeester@nederlandsevereniging.fi

Secretaris

Onno de Bruijn (040 - 070 3723)

Kotkantie 1, huone 1412A

FI-90250 Oulu

secretariaat@nederlandsevereniging.fi

Nieuwe leden kunnen zich aanmelden bij het secretariaat.

Noorderlicht

Hoofdredacteur

Siert Wieringa

Stuur kopij naar

Merivirta 11 D 46

FI-02320 Espoo

040-3513480

noorderlicht@nederlandsevereniging.fi

Graficus

Arno Enzerink (ontwerp, lay-out, omslagfoto)

Vaste schrijvers

Peter Starmans

Arnold Pieterse

Jos Helmich

Bart Braafhart

Marketta Hoogesteger

Ledenwerving en sponsors

pr@nederlandsevereniging.fi

Frank van Nunen

sponsoring@nederlandsevereniging.fi

Contributie per jaar

10 € proeflidmaatschap voor jongeren

24 € per persoon

36 € per familie

Bank

Nordea - Senaatintori

Rekeningnummer: 200138-476383

IBAN: FI 8320 0138 0047 6383

SWIFT: NDEAFIHH

Internetredactie

Jos Helmich - Hoofdredacteur

Peter Starmans - Lid

Siert Wieringa - Lid

Hulp: admin@nederlandsevereniging.fi

Internet

Website: nederlandsevereniging.fi

Forum: forum.nederlandsevereniging.fi

Twitter: nvif.Twitter.com

Foto's: photos.nederlandsevereniging.fi

Hyves: nvif.hyves.nl/

Facebook: facebook.com/groups/nedverfin/

LinkedIn:

linkedin.com/e/gis/50369/73B80F4A7AA1

Librarything: librarything.com/groups/

nederlandseverenigin

REDACTIONEEL

Een redactioneel is een inleiding voor een clubblad, en geen inleiding in het leven van de hoofdredacteur, maar in dit voor mij speciale Noorderlicht zal ik daar toch mee beginnen. Vijf en een half jaar geleden kwam ik naar Finland om een promotieonderzoek te starten aan wat toen nog de Technische Universiteit van Helsinki heette. Een half jaar later werd ik bestuurslid van onze vereniging, een functie die ik na twee jaar verruilde voor het hoofdredacteurschap. Gedurende deze jaren heb ik mijn leven in Finland opgebouwd.

Het promotieonderzoek is nog steeds mijn dagelijkse werk, maar gelukkig zijn vage ideeën zo langzamerhand in concrete resultaten veranderd. De naderende voltooiing van mijn onderzoek betekent minder tijd voor andere zaken. In combinatie met een verminderde motivatie is dit mijn reden te stoppen met het hoofdredacteurschap.

De vaste schrijvers Arnold, Bart, Marketta en Peter droegen bij aan dit Noorderlicht. Daarnaast is er kopij van de ambassade, een verslag van de zeer geslaagde nieuwjaarsreceptie door Adriaan, en een interessant artikel omtrent kinderbijslag en zwangerschapsverlof door Nathan. Ik wil al deze schrijvers, en alle anderen die gedurende mijn tijd als hoofdredacteur een bijdrage aan het Noorderlicht hebben geleverd hartelijk danken. Michel de Ruyter neemt vanaf het volgende Noorderlicht mijn taak over. Ik wens hem veel succes in deze rol, en ik hoop dat frisse ideeën een nieuwe groep leden kan stimuleren tot het inbrengen van hun verhalen. Tenslotte wil ik graficus Arno bedanken voor de goede samenwerking in de afgelopen jaren.

Ik wens u veel Noorderlicht leesplezier, nu en in de toekomst.

Siert Wieringa

I N H O U D

Redactioneel	3
Van de voorzitter	4
Het echtpaar Verwey	6
Ryijy's en andere eigenaardigheden	12
In Memoriam:	
Willem van der Vlucht	13
Finland 1 - Nederland 0	14
Wedstrijd Literair vertaler	16
Boekenplank	17
Nieuwjaarsreceptie 2013	20
Koninginnedag en troonswisseling	22
Ambassade en fietsen	23
VoorjaarsALV 2013	24
Voor aankondiging Zomerkamp	25
De Moderne Tijd	25

H O O F D S P O N S O R S

BB&L
CAR RENTAL
Rijnlanderweg 774
2132 NM Hoofddorp
Nederland

holland

home

AAVE
Graphic Services

Nederlanders in den vreemde hebben de neiging te denken dat alle banden met het Vaderland niet meer tellen. Dat je op veilige afstand zit van alle fratsen die in de Nederlandse politiek plaatsvinden. Maar toch is er zo nu en dan dat raakpunt. Het betreft dan bijvoorbeeld de dubbele nationaliteit, het halen van een paspoort of het herkrijgen van je oude Nederlandse nationaliteit. Dingen waar je vaker mee te maken hebt dan de gemiddelde Nederlander, gewoon omdat je in het buitenland woont. Het gaat dan om zaken als de prijs van het paspoort, hoe vaak je het moet vernieuwen, en nieuwe criteria (zo moet je nu bijv. een recent uittreksel van het bevolkingsregister meenemen als je een paspoort aanvraagt). Het ministerie van buitenlandse zaken is een belangrijk ministerie voor ons.

Daarom kwam het hard aan toen de ambassadeur ons 23 januari jl. vertelde dat BuZa de komende jaren in totaal 20% in budget terug moet. De achtergronden daarvan worden een beetje duidelijk wanneer je het artikel "Diplomaat moet geld verdienen, niet uitgeven, 19 dec 2012" van Han ten Broeke (woordvoerder Buitenlands Zaken in de VVD

Tweede Kamerfractie) op de VVD website doorleest. Snijden in dure (vooral Afrikaanse en een paar Aziatische) ambassadeposten is een van de maatregelen die dit kabinet neemt.

Maar ook onze Ambassade moet in budget terug. Er zal minder dan vroeger ruimte zijn voor leuke dingen. Voor ons Nederlanders in Finland betekent dit dat de traditionele gratis Koninginnedagviering in Villa Kleineh niet meer mogelijk is. De ambassade in Helsinki heeft de Nederlandse Vereniging in Finland daarom gevraagd Koninginnedag te organiseren. Met de nodige hulp en ondersteuning van de Ambassade natuurlijk, want ook zij vinden het vervelend dat het zover moest komen.

We hebben daarop "ja" gezegd, ons ook realiserende dat in andere steden dan Helsinki wel eens behoefte kon zijn aan het vieren van een Koninginnedag. De maandag daarop werd de belangstelling gepeild en animo was er genoeg. Voldoende reden dus om het feest eens een landelijke invulling te geven!

Nog geen dag later stond Nederland op zijn kop. Alle TV-kanalen, alle radiokanalen hadden 19:00 Nederlandse tijd dezelfde boodschap. Koningin Beatrix kondigde haar aftreden aan! Was het een verrassing? Ja en nee. Ja, omdat ze nou net dat moment uitkoos, nee omdat de Nederlandse Vereniging in Finland een dik aantal jaren geleden er rekening mee gehouden dat dit moment zou komen. We hebben ervoor gespaard, zelfs in ons jubileumjaar hebben we ons niet helemaal laten gaan wetende dat deze dag zou komen. Nu het moment daar is staan we gereed. We hebben 4000 euro in de reserves die we nu gaan activeren. We hebben teams geformeerd in de steden Jyväskylä, Oulu, Turku, Tampere en Helsinki. Mensen van binnen en buiten de vereniging doen mee met de organisatie. Ook de lokale honoraire

consuls helpen mee. Het is een project waar alle Nederlanders hun schouders onderzetten.

Dit is ook een moment waarop zich het hebben van een Nederlandse Vereniging zich bewijst. Zonder onze reserves was er geen of een kariger feest geweest. Zonder de organisatie van de vereniging kunnen dit soort dingen niet in de regio's gevierd worden. Als voorzitter ben ik trots dat we na 75 jaar nog steeds kunnen zeggen dat we bestaansrecht hebben.

Zijn wij een Oranjevereniging? Misschien niet direct, maar toch heeft de vereniging wel veel aan de Oranjes te danken. In de eerste plaats haar oprichting. In ons 75-jarig jubileumjaar bleek dat het huwelijk van Prinses Juliana met Prins Bernard de katalysator is geweest. Ook het bezoek van Koningin Beatrix en het huwelijk van Prins Willem-Alexander en Maxima hebben de vereniging nieuwe impulsen gegeven. Zelfs de meest verstokte republikein zal moeten toegeven dat het koningshuis mensen op ongekende wijze tot elkaar brengt.

Ik heb verscheidene mensen gesproken die zeiden "van mij hoeft het niet", en ik zal u verklappen, van mij hoeft ook niet. Maar, zelfs al leef ik vrij en blij in een republiek (zoals de

meesten van ons) dan nog vind ik dat een feest als dit gevierd moet worden! Het behoort nou eenmaal tot een van onze meest sterke tradities en deels ook tot de Nederlandse identiteit.

Dat neemt niet weg dat nu de organisatie van Koningsdag (in 2014 en daarna) in onze handen ligt, we kunnen diversificeren. Indien de behoefte bestaat aan het vieren van 1 mei of bevrijdingsdag dan vind ik dat dit ook moet kunnen. Op regionaal niveau moet men zelf kunnen kiezen welk feest men wil vieren. In de najaars-ALV zal dit een ernstig punt van discussie moeten zijn. Ook zullen we dan waarschijnlijk het lidmaatschapsgeld moeten verhogen om de activiteiten die eind april/begin mei georganiseerd gaan worden te kunnen financieren. Een eigen bijdrage (entreegeld) aan deze evenementen zal dan ook onontkoombaar zijn. We beloven het laagdrempelig te houden, dat wel, maar een tientje entreegeld per persoon zal bijna zeker worden gevraagd.

Rest mij nog u allen een prettig feest toe te wensen. Ik hoop u dan op 30 april te zien want dan is het groot feest in Nederland, en elke grote stad van Finland!

Jos Helmich, voorzitter

HET ECHTPAAR VERWEY OP BEZOEK IN FINLAND IN DE ZOMER VAN 1909

In Aviiisi 2011-2 en Noorderlicht 2011-1 heb ik een stukje geschreven met als titel 'Een Fins-Nederlandse trektocht in de negentiende eeuw'. Het ging over een wandeltocht die drie meisjes, twee Finse en een Nederlandse, hebben gemaakt in Zweden en Noorwegen in de zomer van 1886. De meisjes waren de 20-jarige Nanny Lagerborg, de 19-jarige Kitty van Vloten en een nichtje van Nanny. Het was toentertijd een heel ongewone zaak dat meisjes uit de betere klasse zo maar, en dan ook nog zonder begeleiding, een trektocht maakten, en helemaal wanneer dat in een vrijwel onbewoond gebied was. Maar het waren nogal ondernemende dames, die voor die tijd erg vrij waren opgevoed.

Kitty van Vloten (rechts), Nanny Lagerborg (midden) en nichtje van Nanny (links) in 1886 tijdens hun wandeltocht door Zweden en Noorwegen

Na de trektocht heeft Kitty nog in Finland bij Nanny gelogeed (in het zomerhuis van de familie Lagerborg?) en ook bij de Nederlandse

consul, Johannes Addens, in Helsinki. Vervolgens is zij in haar eentje via Sint Petersburg teruggereisd naar Nederland, waar zij met haar familie in Haarlem woonde.

De Finse Nanny en Nederlandse Kitty hadden elkaar leren kennen in Genève, in Zwitserland, waar ze ongeveer een jaar gelijktijdig hebben gestudeerd. Het klikte heel goed tussen die twee en zij hebben hun hele leven lang contact met elkaar gehouden.

Nanny Lagerborg heeft in de periode 1886-1889 in Stockholm natuurkunde gestudeerd, waarna zij haar studie heeft voortgezet aan de Sorbonne in Parijs. Wat heel bijzonder is, in februari 1890 werd zij daar als tweede vrouw gekozen tot lid van de Société Mathématique de France (SMF). De SMF was in 1872 opgericht en telde in 1890 meer dan 200 leden. Het is

Nanny Lagerborg (links) met haar oudste halfzuster (rechts)

een van de oudste wiskundige genootschappen en het lidmaatschap stond in hoog aanzien. In oktober 1890 heeft Nanny een graad gehaald aan de Sorbonne, vier jaar eerder dan de beroemde Marie Curie.

Inmiddels was Kitty van Vloten in 1890 getrouwd met de dichter Albert Verwey. Het paar vestigde zich in Noordwijk en Nanny heeft daar, niet zo lang na hun huwelijk, vier weken gelogeed. Kitty en Albert woonden in een groot huis, Villa Nova, dat op een duintop

■ Monument ter nagedachtenis aan Albert Verwey in Noordwijk (tegenover de plek waar Villa Nova heeft gestaan)

■ Detail uit het monument voor Albert Verwey in Noordwijk

■ Villa Nova, het huis in Noordwijk waar het gezin Verwey heeft gewoond

stond, maar jammer genoeg niet meer bestaat. Tegenover de plaats in Noordwijk waar Villa Nova heeft gestaan, is een monument geplaatst ter ere van Albert Verwey (zie foto). In 1892 is Nanny Lagerborg getrouwd met baron Dr Emil Wilhelm Cedercreutz, een arts. De bekende Finse beeldhouwer Emil Cedercreutz was een neef van hem (een zoon van zijn broer). Nanny had ondertussen al een aantal wetenschappelijke publicaties op haar naam staan, maar moest na haar huwelijk kennelijk met haar natuurkundige onderzoeken stoppen. Wel heeft zij daarna nog verschillende artike-

len, reisverhalen en boeken geschreven (in het Zweeds).

Kitty en Nanny bleven nauw contact houden door elkaar regelmatig uitgebreide brieven te schrijven. Jaar op jaar werden er plannen gesmeed voor een bezoek van Kitty en haar man aan Finland. Maar voor een lange tijd bleef het bij plannen alleen. Dit had er in de eerste plaats mee te maken dat het echtpaar Verwey tussen 1891 en 1906 liefst zeven kinderen kreeg, vier dochters en drie zonen. Verder was een reis naar Finland, zelfs voor deze vertegenwoordigers van het betere milieu, een dure aangelegenheid. In de briefwisseling tussen Kitty en Nanny wordt er vaak over gediscussieerd over wat de goedkoopste reisroute zou zijn.

Uiteindelijk is het er in 1909 van gekomen dat Kitty en Albert naar Finland zijn gereisd om ruim twee weken bij de familie Cedercreutz te logeren. Er zijn een groot aantal brieven geschreven die verband houden met deze Finse reis. Zij zijn in 1992 door Charlie Marie Boelhouwer gebundeld in een boekje dat als titel heeft gekregen 'De Forellenvisscher'. Ik zal een aantal teksten uit deze brieven aanhalen en van commentaar voorzien. Het geeft een gedetailleerd beeld van deze, voor die tijd toch unieke logeerpartij. Finland was in het begin van de vorige eeuw voor de meeste Nederlanders een heel onbekend land, dat ver weg lag in een uithoek van Europa.

Het echtpaar Cedercreutz had vier kinderen, drie zoons (Karl, Pehr en Lars), en een dochter (Eva). De oudste zoon, Karl, is later een bekende botanicus geworden. Kitty en Nanny correspondeerden in het Zweeds.

Gedeelte uit een brief van Kitty aan Nanny, geschreven in Noordwijk op 22 december 1908:

Je deed me zo'n plezier met die lange brief over van alles en nog wat. Ik kan je vertellen dat Albert en ik de hele herfst lang over Finland hebben gesproken en over onze reis daarheen. Ik zou veel van wat me dierbaar is weerzien. Niet in de laatste plaats het water daar, als je nu ook nog een boot hebt ben ik volmaakt tevreden. Maar iedere keer (altijd op onze dagelijkse wandeling) eindigden we met te zeggen dat van zo'n reis natuurlijk nooit sprake kon zijn. Ook al hadden we het geld, wat we niet hebben, hoe kunnen we het hier allemaal achterlaten?

Maar goed, de volgende zomer is de reis dus toch doorgegaan. De oudste dochter, Liesbet, die 17 jaar oud was, moest op de jongere kinderen passen in Noordwijk, waar ze natuurlijk wel hulp bij had van het personeel. Het echtpaar Cedercreutz had in 1908 een groot zomerhuis laten bouwen, Tuvkulla, aan het Bodommeer, ongeveer 10 km ten noorden van het station van Espoo. Het grootste deel van de tijd in Finland hebben Kitty en Albert daar gelogeed, maar Albert is ook nog vijf dagen op stap geweest met Emil Cedercreutz om forellen te vissen in Kalkinen (Kalkis), ongeveer 50 km ten noorden van Lahti. Vandaar dat het boekje van Charlie Marie Boelhouwer de titel 'De Forellenvisscher' kreeg.

Emil Cedercreutz was lid van een heel exclusieve visclub, de 'Kalkkisten Kalastusclubi', die was opgericht in 1886. Er waren maar heel weinig leden (het totaal aantal personen dat in de lange periode van 1886 tot 1930 kortere of langere tijd lid is geweest, was niet meer dan vijftig). De leden waren hoofdzakelijk rijke,

Zweedssprekende notabelen, die meestal afkomstig waren uit Helsinki.

Het echtpaar Verwey is waarschijnlijk in de eerste week van juli (in 1909) uit Nederland vertrokken en omstreeks 14 juli in Finland aangekomen (na een treinreis door Denemarken en Zweden). Op 30 juli zijn ze weer uit Finland vertrokken.

Tuvkulla, het zomerhuis van de familie Cedercreutz aan het Bodommeer (foto genomen op 10 mei 2012)

Gedeelte uit brief van Kitty aan de kinderen (Tuvkulla, 17 juli):

Hier vlak bij woont een oude vrouw die den heelen dag aan de weefstoel (een kolossale groote) zit te weven. Van morgen om zeven uur toen nog niemand op was, gingen we al baden. En mijnheer Cedercreutz gaat ook nog eens met pa op de zalmvangst; daar moeten ze een heel eind voor reizen wel 8 uur en blijven dan twee dagen in een schuitje op het water en dan komen ze met een heleboel zalmen thuis. Maar dat moeten we nog zien. De zalmen laten zich niet altijd vangen. Van hieruit gaan we ook nog een dag naar Helsingfors want daar zijn we nog niet geweest. Hier kan de keukenmeid ijs maken; gisteren kregen we een grote ijspudding op tafel. En de maaltijd begint altijd met pap met suiker in plaats van met soep; en dat heet dan zoete soep.

Op 24 juli schrijft Kitty aan de kinderen vanuit Tuvkulla ook over de visactiviteiten van Albert en hun gastheer (het is niet helemaal duidelijk of de vissers al terug zijn of dat ze op

de een of andere manier contact met Albert heeft gehad.):

We hebben de heele week veranderlijk weer gehad maar de laatste dagen is het beter. Gelukkig maar. Want als je de heelen dag in een schuitje moet zitten met een echt Finschen roeier waar je niet mee praten kan en zalmen moet vangen die je natuurlijk voorbij schieten dan is 't niet prettig als 't ook nog regent. Er kan maar één heer en één roeier in een schuitje zoodat onze heeren twee schuitjes tegelijk in het water moeten brengen. Het was moeilijk roeien want het gaat tegen de stroom op, van aflopend water.

Maar in ieder geval was Albert Verwey op 26 juli weer terug in Tuvkulla. Vooraf aan de reis naar Kalkinen had hij samen met Kitty en het echtpaar Cedercreutz een bezoek aan Helsinki gebracht en op de terugreis deed hij, samen met zijn gastheer, Helsinki opnieuw aan. Hij schreef hierover op die dag aan het echtpaar Addens (Johannes Addens, die eerder consul geweest was in Helsinki, was in die tijd consul in Kreuznach in Duitsland):

Waarde vrienden, het is nu twee weken geleden dat wy beiden in Finland aankwamen. Sinds dien tyd zyn wy de gasten van Dr. Cedercreutz, die hier 8 KM boven Esbo een stuk grond bezit waarop hy verleden jaar een eenvoudig, maar flink groot buitenhuis heeft laten neerzetten. Van onze kamer hebben wy uitzicht op een meer en het eerste wat ik 's morgens doe is naar buiten loopen en een bad nemen. Het weer is minder warm dan het zyn moet. Wy waren de vorige week in Helsingfors, hebben alles gezien: den winkel van Stockmann en de plekken waar uw huis en het huisje in Brunspark gestaan heeft. Helsingfors is een levendige stad, die in nieuwerwetse ontwikkeling voor veel grooter steden niet onder doet. De architectuur, die altyd een goede waardemeter is voor de openbare ontwikkeling, is er volkomen op de hoogte van het beste europeesche. Saarinen's gebouw van de Noord-

sche Bank is van gevel prachtig en vanbinnen vol schoonheden van kleur en beeldhouwwerk. Ook een mooi gebouwd huis is het ziekenhuis "Eyra" door Sonck. Saarinen's Muzeum is wel verbazend knap, maar wordt een beetje een staalkaart. Zyn spoorstation zal op den duur een indruk maken van zwaarheid en eentonigheid, hoewel het klaarblykelyk geen oppervlakkig werk wordt. Na een dag in Helsingfors ging Kitty terug naar Tufkulla en ik vergezelde mijn gastheer naar Kalkis. Hy heeft daar een vischgelegenheid, en zoo kondt ge uw beminden dichtter gedurende drie dagen (en byna de nachten tevens) door de schietstroomen zien geroeid worden en onschuldige forellen vangen. Aangezien ook dit een Kunst is, ving – eigenlyk tot mijn verlichting – Dr Cedercreutz de groote en ik de kleine. Op- de terugreis zag ik Helsingfors ten tweeden male – wat een prachtige haven heeft het – en ben nu nog hier tot Vrijdag. Dan steken wy over naar Stockholm. Wij namen heen en terug dien weg en niet dien van Lübeck uit. We hopen ook Göteborg aan te doen.

Een dag later, op 27 juli schreef Albert Verwey het volgende aan de kinderen thuis:

Sints gister zyn we weer vereend op Tufkulla, baden in het meer en wandelen. Zulk een wandeling, zooals wy zo pas volbracht hebben, zul je je volstrekt niet als pantoffelgang over de duinen voorstellen. Integendeel. Iedere tweede plag is hier een steen en tusschen iedere twee plaggen ligt na de nachtelyke regen een plasje. Huppelende van plag op steen en van steen in plas plukken we dan aardbeien, en orchideeën, zooals ik er hierby een insluit. We hebben het hier bijzonder goed. Behalve de vele vriendelykheid genieten we het voorrecht van een maaltijd meer per dag dan we thuis krygen. Eén om 11, een om 31/2 en een om 8 uur. Van deze drie kan men ook eigenlyk niet goed onderscheiden welke de voor naamste is. De laatste dagen eten we forellen die wy van Kalkis hebben meegebracht. Dr. C. en ik

hebben daar, wanneer we niet op 't water waren, in een groot planken huis gewoond en kookten in een blik aardappelsoep met frankforter worstjes. Myn roeier heette Johan-Gustaaf Rantala, welke laatste naam zeggen wil: die aan het strand woont.

De twee heren hebben dus zelf niet geroeid tijdens hun visactiviteiten in Kalkkinen. In het boek over de Kalkkisten Kalastusclubi uit 1986 las ik dat Juha-Kustaa Rantala een jaarsalaris van de visclub ontving van 150 mark, waarbij hij voor een dag roeien nog eens een extra 3 mark ontving.

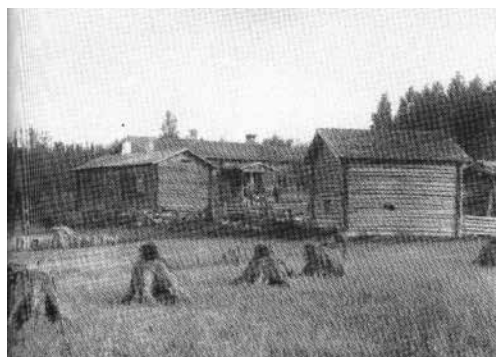

De stroomversnelling bij Kalkkinen

De roeier Juha-Kustaa Rantala

Het 'groot planken huis' dat door Albert Verwey wordt genoemd is een oud huis, het 'Mera-Siikalan talo', dat vlakbij de stroomsversnelling stond. In 1909 was Emil Cedercreutz een van de twee eigenaars, maar het huis kon door alle leden van de visclub worden gebruikt.

Het 'Mera-Siikalan talo', dat vlakbij de Kalkkinen stroomsversnelling stond.

Na terugkomst in Noordwijk, op 13 augustus, heeft Albert Verwey ook nog eens verslag gedaan van zijn Finse reis aan zijn broer Christoffel Verwey. Hij schreef onder andere:

We zyn twee weken op het goed van onze finschen vriend geweest. Een nieuw, groot houten huis, op een rotsig, met sparren en berken begroeid terrein. Een brede watervlakte vlak voor ons. Praten met onze vrienden, luisteren naar de kinderen, soms gasten ontvangen of buren bezoeken, of wandelingen maken om de beginnende kultuur van het goed, of de byggebouwen te zien, en tochten door de omstreken, - dat was ons leven. Vyf dagen ben ik met myn gastheer op reis geweest, heb een stuk gezien van Finland, en ging mee op de forellenvangst. Daar zag ik losgemaakte vloten, paal voor paal, door de stroomversnellingen dryven, om lager weer te worden opgevangen en vastgemaakt. Bij onze terugreis door Zweden zagen wij een mirakel van een trein-kondukteur die een fooi weigerde. Hy bezorgde een telegram voor me en wilde myn 30 öre fooi niet in ontvangst nemen.

Het is heel opmerkelijk dat het zo een grote indruk op Verwey heeft gemaakt dat iemand een fooi weigerde. Op 24 oktober heeft Kitty een brief aan Nanny geschreven waaruit blijkt dat zij zich ook met de Finse politiek bezighield:

Dezer dagen dacht ik aan je met die beroerde Russen in Finland. Wat dunkt je, zou de band tus-

sen de Zweedsche Finnen en de heusche Finnen nu sterker worden? Ik denk dat wij onze reis net bijtijds gemaakt hebben; het Russische Finland lokt mij niet aan.

In oktober 1910 heeft Emil Cedercreutz een tegenbezoek gebracht aan Albert en Kitty Verwey in Nederland. Het is niet duidelijk of Nanny daar ook bij geweest is. Albert heeft Emil Cedercreutz onder andere Amsterdam laten zien.

In de laatste brief van Nanny aan Kitty die in 'De Forellenvisscher' is opgenomen, gedateerd 3 juli 1937, schrijft ze ondermeer (haar man was ondertussen overleden):

Het is nu 27 jaar geleden dat we samen in Tufkulla waren. Er is hier sedert weinig veranderd: het huis is wild begroeid. Ik ben er nu heel alleen. Eva is met de kinderen tot augustus in Zweden, haar man komt iedere avond – tot hij er

ook heen gaat – in de auto hier. Pehr is ergens in het noorden, Carl botaniseert in Åland, Lars ligt met hooikoorts in de stad. Alleen zijn is onvoorstelbaar heerlijk. Het is hier heel warm, de aardbeien zijn lekker zoet.

Emil Cedercreutz is in 1924 overleden, Nanny Cedercreutz-Lagerborg in 1950, Albert Verwey in 1937 en Kitty Verwey-van Vloten in 1945.

Arnold Pieterse

Boelhouer, C.M. (1992). *De forellenvisscher*. Stichting Kunsttuin Zeeland, Middelburg.

Särömaa, M.J. (1986). *Kalkkisten kalasatusklubi 1886-1986*. Kirjayhtymä, Helsinki.

Uuden, C. van en Stokvis, P. (2007). *De gezusters van Vloten*. Bert Bakker, Amsterdam.

Uyldert, M. (1948). *De jeugd van een dichter*. Uit het leven van Albert Verwey I. Allert de Lange, Amsterdam.

Uyldert, M. (1955). *Dichterlijke strijdbaarheid*. Uit het leven van Albert Verwey II. Allert de Lange, Amsterdam.

Uyldert, M. (1959). *Naar de voltooiing*. Uit het leven van Albert Verwey III. Allert de Lange, Amsterdam.

ADVERTENTIE

Autohuur **all-in** tarieven vanaf € 23,- per dag

Laagste eigen risico - Geen extra verzekeringen bij aankomst - No nonsense voorwaarden

www.bbcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

24 uren
Schiphol
service
...direct wegrijden!

*28+ dagen tarief categorie A, excl. Schipholfee

R RIJY'S EN ANDERE EIGENAARDIGHEDEN

Toen onze pleegdochter Ilse en haar man Fred vorige zomer bij ons op bezoek waren, was er dicht bij ons een tentoenstelling van "ryjy's" van litti. Ryjy is een wandkleed met pluizen. Of een wandkleed is het tegenwoordig. De oudste ryjys zijn geen wandkleden geweest, maar dekens. Ze waren ook eenvoudig van kleur - verschillende tinten van grijs - en eenvoudig van motief. Er was weinig of geen versiering, het ging om gebruiksvoorwerpen. In de 18e eeuw ging men in rijkere huizen ryjy's gebruiken als versiering, bijvoorbeeld op zitbanken, en in de 19e eeuw had men ze al vaak als wandkleed. Na een inzinkingperiode werden ze in de 20e eeuw weer populair, en tegenwoordig zijn er veel mensen die moderne, kunstzinnige ryjy's maken.

Het gebied waar ryjy's werden gemaakt omvat oorspronkelijk noord-Duitsland, Noorwegen, oostelijk Zweden en westelijk Finland. litti ligt helemaal aan de oostrand van het gebied. Het bijzondere van de ryjy's van litti is een wat donker uitgevallen rode kleur, een kleur die in litti in veel andere objecten ook voorkomt. Men noemt het "litin punainen". Ik weet niet hoe het komt dat men juist in litti deze kleur zo veel gebruikt. Zou het komen omdat het altijd een grensgebied is geweest? Vroeger is hier de grens geweest tussen Zweden en Rusland, en nu wordt erover getwist of litti in Kymenlaakso of in Päijät-Häme hoort.

De tentoenstelling was ongelooflijk groot, en toch konden lang niet alle ryjy's van litti erin. Verder waren er foto's en er zat ook iemand een ryjy te maken, dus de traditie leeft. Ik heb zo'n idee dat litti in veel opzichten een uitzonderlijk creatieve gemeente is.

We hadden de ryjy's veel langer kunnen bekijken, maar daar was geen mogelijkheid voor.

Toen we dan naar huis kwamen, kwam ook onze buurvrouw onverwachts langs. We zijn altijd heel blij als ze komt. Ze was toen tweënnegentig - nu is ze al drieënnegentig - en toch woont ze nog alleen in een prachtig huis van een boerderij waarvan het land verhuurd is. Eenmaal per week komt de schoonmaakster, het gras wordt voor haar gemaaid, en de laatste paar jaren gaat ze met een bejaardentaxi naar de winkel tien kilometer verderop, wat ze vroeger met de bus deed. Haar tuin is prachtig met heel veel planten die ze zelf kweekt en verzorgt en ook binnen heeft ze heel veel planten. Als je onverwachts op bezoek komt krijg je altijd zelf gebakken koffiebrood en cake, meerdere soorten. Omdat ze bijna elk dag bezoek heeft, gaat alles toch op en kan ze weer nieuwe dingen bakken. Nadat ik elf jaar geleden een hersenbloeding had en gehandicapt werd, begon ze voor mij elk jaar een liter bosbessen te plukken en dat doet ze nog steeds. Voor Kerstmis brengt ze ons altijd zelfgemaakte karjalanpiirakka's. Dat zijn broodjes met een dunne deegbodem van rogge en een vulling van rijst of aardappel - ze heeft meestal allebei gemaakt. Vroeger maakte men karjalanpiirakka's in Karelië elke zaterdag - de gezinnen waren groot en er waren vele makers. Tegenwoordig koopt bijna iedereen ze kant en klaar in de winkel omdat het zo arbeidsintensief is om ze zelf te maken.

Kerttu praat alleen Fins en dat kunnen Ilse en Fred niet, maar dat leek niet veel te hinderen. Met behulp van gebarentaal kon ze goed uitleggen dat lang en gezond leven een gave is van God, en dat in haar familie vele mensen, vooral vrouwen, ouder dan honderd jaar waren geworden. Ze legde ook uit dat ze uit Karelië komt, een provincie die nu bij Rusland hoort, en dat haar twee kinderen en meeste kleinkin-

deren in Lahti wonen, en dat ze al een achterkleinkind heeft. En nu merkte ik dat ze dit allemaal vertelde met een ernstig gezicht, zonder te lachen. Ik ben er namelijk op gaan letten nadat Jan me iets interessants vertelde. Hij had in Helsinki toevallig een Nederlandse jongen ontmoet die het opviel dat Finnen zo ernstig zijn en zo weinig lachen, en die had gevraagd of Jan het er niet moeilijk mee heeft.

Toen herinnerde ik me iets van lang geleden, toen we nog in Nederland woonden. Mijn moeder was op bezoek, en onze Anna, acht jaar oud, had tegen haar gezegd: "mama lacht niet veel". Toen schrok ik ervan, maar nu ben ik het gaan snappen. Het betekent alleen dat ik een Finse ben.

Marketta Hoogesteger

IN MEMORIAM WILLEM VAN DER VLUGT

Op 10 februari 2013 is Willem van der Vlucht, voormalig Honorair Consul-Generaal voor Finland in Den Haag, overleden. Evenals zijn vader, Theo van der Vlucht en zijn grootvader, professor Willem van der Vlucht, heeft hij een belangrijke rol gespeeld in de Fins-Nederlandse betrekkingen. Zijn vader was de eerste Nederlandse gezant in Helsinki na de Tweede Wereldoorlog en zijn grootvader was een internationaal bekende verdediger van de Finse rechten aan het eind van de negentiende- en het begin van de twintigste eeuw. Dit was de periode dat de autonomie van het groothertogdom Finland steeds meer onder druk kwam te staan door de 'russificatie' maatregelen van tsaar Nicolaas II.

Willem van der Vlucht, geboren op 15 oktober 1926 in Den Haag, was zakenman en sinds 1955 importeur van hout. De nauwe relatie met Finland was een familietraditie geworden, maar vooral de periode dat zijn vader gezant was in Helsinki (van 1946 tot aan zijn dood in 1954), heeft er toe bijgedragen dat hij Finland als zijn tweede vaderland is gaan zien. Opmerkelijk is ook dat hij vlak voor het begin van de Olympische Spelen in Helsinki, in 1952, in de Finse hoofdstad is getrouwd en dat zijn vader het burgerlijk huwelijk heeft voltrokken. Het kerkelijk huwelijk werd ingewijd door de Nederlandse bisschop in Finland, monseigneur Gulielmus

Cobben, in de Sint Henrikskerk in Helsinki. Een speciale reden voor het paar om in Finland te trouwen was dat zijn bruid, Walburga Kraayvanger, in tegenstelling tot de doopsgezinde bruidegom, katholiek was. Huwelijken tussen protestanten en katholieken waren in die tijd in Nederland nog niet erg algemeen en in Finland werd hier vrijer over gedacht.

Willem van der Vlucht was een enthousiast hockeyer en hij heeft het kunnen regelen dat het voltallige Nederlandse hockeyteam bij de huwelijksceremonie aanwezig was. Het team dat deel ging nemen aan de Olympische Spelen en daar een zilveren medaille zou behalen, was speciaal voor het huwelijk een paar dagen eerder naar Finland afgereisd.

In 1969 werd Willem van der Vlucht benoemd tot Honorair Consul van Finland in Den Haag en in 1977 tot Honorair Consul-Generaal. Hij heeft deze functie uitgeoefend tot maart 2001. Verder is hij bestuurslid van de Vereniging Nederland-Finland geweest, waarvan een groot aantal jaren als secretaris. Ook later voelde hij zich nog heel nauw betrokken bij de Vereniging Nederland-Finland en heeft een aantal malen een tekst aangeleverd voor Aviisi, het krantje van de vereniging. Willem van der Vlucht is gedurende een heel lange periode een echte 'goodwill ambassadeur' voor Finland in Nederland geweest.

Hij was betrokken bij veel verschillende evenementen, zoals handelsreizen, staatsbezoeken en bijzondere diners. Een voorbeeld is het staatsbezoek van Koningin Juliana en Prins Bernhard aan Finland in 1974, waar hij actief aan deelnam. Een gebeurtenis, die tijdens dit staatsbezoek veel aandacht heeft gekregen van de aanwezige pers, is dat Willem van der Vlugt spontaan naast het portret van zijn grootvader is gaan staan tijdens een tentoonstelling van Nederlandse schilderijen in Helsinki. De tentoonstelling, die georganiseerd was ter gelegenheid van het staatsbezoek, werd ook door Koningin Juliana bezocht. In het dagelijks leven hangt het portret op een belangrijke plaats in het Finse parlamentsgebouw, wat een duidelijk bewijs is hoe grootvader professor van der Vlugt in Finland wordt gewaardeerd.

Willem van der Vlugt is het middelpunt geweest van veel bijzondere evenementen, waaronder een receptie die in 1981 werd georganiseerd in kasteel Wittenburg, in Wassenaar, ter gelegenheid van zijn twaalf en een half jaar

jubiläum als consul en een diner in 1989 ter ere van zijn grootvader. In 1989 was het negentig jaar geleden dat grootvader Willem, samen met vijf andere prominente wetenschappers, naar Sint Petersburg is gegaan om de petitie 'Pro Finlandia' te overhandigen aan tsaar Nicolaas II.

In 1986 heeft Willem van der Vlugt zijn kantoor voor de houtimport overgedaan aan zijn zoon, waarna hij nog een aantal jaren aan het hoofd heeft gestaan van een adviesbureau en verschillende commissariaten heeft vervuld. Bovendien is hij voorzitter geweest van de Associatie van Honorair Consuls in Den Haag.

Willem van der Vlugt was Ridder in de Orde van Oranje Nassau, Ridder in de Orde van de Witte Roos van Finland en Ridder in de Orde van de Leeuw van Finland.

Wij wensen de familie veel sterkte toe bij het verwerken van dit verlies.

*Rune Frants, Arnold Pieterse
en Peter Starmans*

N FINLAND 1 - NEDERLAND 0

Als buitenlander in Finland, wordt vaak gevraagd over verschillen tussen NL en FI. Ook als we weer eens op bezoek zijn in Nederland, vraagt men ook vaak: "hoe is dat in Finland geregeld"? Vergelijken is vaak toch moeilijk, maar als gezin met jonge kinderen zijn de onderwerpen vaak dingen waar ik zelf ook mee bezig ben, zoals kinderbijslag, kinderopvang, kosten van levensonderhoud, huren en hypotheek, school etc.

Probleem bij vergelijken is, dat de opzet van het systeem meestal behoorlijk verschilt en 1:1 vergelijken moeilijk is zonder bijvoorbeeld inkomensgroep of gezinssamenstelling mee

te nemen. Zo zijn bijdragen aan kinderopvang inkomensafhankelijk in Nederland, in Finland dan ook nog afhankelijk van je woonplaats aangezien opvang plaatselijk is geregeld. Ook is in Finland verschil tussen private kinderopvang en opvang geregeld door de gemeente of stad. Er zullen daar vast ook nog andere zaken meespelen die ik niet ken.

Een aantal regelingen kunnen we echter wel redelijk vergelijken, zoals kinderbijslag, zwangerschapsverlof en ouderschapsverlof. En omdat e.a.a. ook nog eens behoorlijk vers voor deze pappa van 3 jonge kinderen is, leek mij dit wel leuk om op papier te zetten!

Kinderbijslag is redelijk makkelijk, dit is in Nederland leeftijdsafhankelijk terwijl het in Finland afhankelijk is van kinder-aantal. Ookal moet je hier dus ook kijken naar gezinssamenstelling om de juiste bedragen boven water te krijgen, gezien de hoogte van de bijdrage in Finland is het duidelijk dat Finland het hier wint:

Finland		
1e kind	104,19	€ / maand
2e kind	115,13	€ / maand
3e kind	146,91	€ / maand
4e kind	168,27	€ / maand
volgende	189,63	€ / maand

Nederland		
0-5 jaar	63,88	€ / maand
6-11 jaar	77,57	€ / maand
12-17 jaar	91,26	€ / maand

Kinderbijslag Finland vs. Nederland

Kinderbijslag wordt in Finland door KELA, soort van ziekenfonds, uitgekeerd.

Ga je met zwangerschapsverlof, dan is in de vergelijking ook makkelijk: zowel in Finland als in Nederland heb je recht op ongeveer 16 weken conform salaris betaald zwangerschapsverlof. Daarna wordt het in Nederland makkelijk(of moeilijk...): er zijn geen betaalde regelingen meer. Je mag op ouderschapsverlof voor 26 weken tot je kind 7 jaar wordt, maar het hangt van je werkgever af of je doorbetaald krijgt. Blijf je thuis, moet je zelf voor de kosten opdaaien. Vanuit mijn Finse kijkhoek, klinkt dat behoorlijk extreem... Er is wel nog iets als een kind-gebonden budget, maar daar zijn (stren-

ge) inkomenseisen aan verbonden. In de praktijk is het dus terug aan het werk met een zeer jong kind op de creche, of een flinke daling in inkomen thuis bij de kinderen.

In Finland is er eveneens ouderschapsverlof, alleen een stuk genereuser voor ouders die niet direct terug aan het werk gaan. Het eerste deel loopt vanaf het zwangerschapsverlof tot dat de baby 9 maanden is. Een van beide ouders mag thuisblijven en krijgt over een periode van ruim een half jaar een uitkering van KELA die op het salaris is gebaseerd, alhoewel wel lager.

Daarna kan de vader een maand vrij nemen en een uitkering van KELA krijgen die ook op het salaris gebaseerd is. Als de werkgever doorbetaald, keert KELA aan de werkgever uit.

Na het vaderschapsverlof, gaat de "thuiszorg"-bijdrage in als de vader of moeder thuis blijft om voor het kind te zorgen in plaats van dat het kind naar de opvang gaat. Deze bijdrage loopt in principe door tot het kind 3 jaar wordt en bestaat uit een vast deel en een inkomensafhankelijk deel. Het vaste deel is 336€/maand voor een kind onder 3 jaar. Het inkomensafhankelijke deel is maximaal 180€/maand, maar het gezinsinkomen moet beneden modaal zijn om daar voor in aanmerking te komen.

Als het jongste kind 3 jaar wordt, houdt het feest op en "moet" je terug aan het werk in Finland, wat een groot deel ook (full-time!) doet.

Toch, zeker na het zwangerschapsverlof, een heel wat zachtere landing dan in Nederland!

Nathan

Zoals het thuis smaakt, smaakt het nergens!

Holland at Home is dé online supermarkt voor Nederlanders in het buitenland. Waarom?

Holland at Home biedt een keuze uit meer dan 1000 typisch Nederlandse producten en 180 bekende merken

Veilig en vertrouwd betalen via Ideal, creditcard of Paypal

Geen gesleep meer met levensmiddelen vanuit Nederland door uzelf, vrienden of familie

Alle pakketten worden verstuurd via TNT Post en zijn daardoor altijd te volgen via track & trace

Als lezer van het Noorderlicht ontvangt u € 5,00 korting bij uw eerste bestelling. Vul hiervoor de kortingscode NL5 in tijdens het afrekenen.

Bezoek ons op www.holland-at-home.nl of mail ons via info@holland-at-home.nl

WILT U LITERAIR VERTALER WORDEN?

Het Fins Cultureel Instituut voor de Benelux schrijft een vertaalwedstrijd uit voor mensen met Nederlands als moedertaal. Er is wel vraag naar Finse literatuur in het Nederlandse taalgebied, maar het tekort aan kundige literaire vertalers bemoeilijkt het rondkrijgen van publicatiecontracten.

De opdracht van de wedstrijd

Vertaal twee korte Finse verhalen in het Nederlands:

Leena Krohn: Assistentin kynsi (uit de verhalenbundel *Umbra*, WSOY 1990)

Tuomas Kyrö: Mitä tänään on pakko syödä (Mielensäpahoittaja ja ruskeakastike, WSOY 2012)

De vijf beste vertalers mogen meedoen aan het mentorproject van het vertalen van literatuur onder leiding van de Finse docenten op de Rijksuniversiteit Groningen, Lili Ahonen en Adriaan van der Hoeven.

De bedoeling van het mentorproject is om vertalers op te leiden voor de in de zomer van 2014 in Helsinki te houden internationale vertaal cursus georganiseerd door FILI – Finnish Literature Exchange – en CIMO, Centre for International Mobility. De docent van de cursus is de vertaler en schrijver Stefan Moster.

Bovendien wordt als prijs nieuwe Finse literatuur uitgereikt.

Dit project is een samenwerking van het Fins Cultureel Instituut voor de Benelux, Finse uitgeverijen, De Arbeiderspers en FILI – Finnish Literature Exchange.

Aanmelding

Vul het aanmeldingsformulier in en u krijgt de te vertalen teksten via e-mail opgestuurd.

Stuur de vertalingen vóór 31 maart naar het volgende adres: info@finncult.be. De winnaars worden eind april bekendgemaakt.

Meer informatie is te verkrijgen bij het Fins Cultureel Instituut voor de Benelux, zowel telefonisch op +32 2 513 09 41 als per e-mail: info@finncult.be.

Zie ook: <http://www.finncult.be/nl/actueel/511-traducteur-litteraire>

BOEKENPLANK (1)

Mijn citaat-motto uit het hieronder besproken boek luidt: "Hyvää yötä, Loes, ja katsokin, että tulet huomenna ajoissa miestenhoitokotiin." In de Nederlandse versie moet daar dan zoiets staan als: "Welterusten Loes en zorg ervoor, dat je morgen op tijd naar het verzorghuis voor mannen komt!"

Een week of wat geleden zag ik in de bibliotheek van Kerava bij de uitgestalde nieuwe boeken opeens het boek van Louise en Martine Fokkens 'Ouwehoeren. Verhalen uit de Peeskamer' (2011) liggen, uiteraard in de Finse vertaling 'Punaisten lyhtyjen kaksoset' (2012). Het oorspronkelijke boek is een veelverkochte en herdrukte bestseller in Nederland en ik vermoed, dat ook de Finse uitgave door menigeen in Finland gelezen zal worden. Mijn bibliotheek-exemplaar was in ieder geval al duidelijk via koffievlekken en zo vaak uitgeleend! Ik ben dus via de Finse vertaling een lezer van de Fokkens-verhalen geworden :-).

Een maand of wat geleden, op zaterdag 8 september om precies te zijn, heb ik op de Finse tv de documentaire van Gabrielle Provaas en Rob Schröder 'Ouwehoeren, Meet the Fokkens' gezien, een filmische ontmoeting van meer dan een uur met de twee nu al wat oudere tweelingzussen Fokkens, vertellend over hun ervaringen als prostituees op de Amsterdamse

walletjes. Het is een (h)eerlijke film, verteld dus door Loes en Tineke Fokkens (nu al op leeftijd), twee dames met uitermate veel humor, opgewekt en belast met maar weinig rancune. Wonderlijk, dat wel. Ook al zijn ze beiden door omstandigheden tot dit werk gedwongen geweest, en ook al zouden ze dit beroep voor een tweede keer niet vrijwillig gekozen hebben, toch kijken ze met weemoed en dankbaarheid terug op die veertig à vijftig werkjaren, toen ze naar eigen zeggen zo veel mannelijke klanten ook regelmatig als goede bekenden of zelfs vrienden hebben ontmoet en toen ze op deze manier het gevoel hebben gekregen, belangrijk maatschappelijk werk te doen. Sociaal werk dus, want door hun inzet hebben ze menigmaal medemensen (al is het misschien maar voor even) een beetje gelukkiger en tevredener gemaakt. Tevreden met een bestaan, dat vaak niet zo rooskleurig was als het bestaan van veel anderen in hun omgeving, wellicht de meer bevoorrechten. Gekke typen waren er ook bij de klanten, dat wel, en soms was het werk zelfs gevaarlijk, maar toch ... de slotsom van de zussen Fokkens is, dat de algemene balans over hun leven positief uitvalt en hun kijk op een welbesteed bestaan optimistisch is gebleven. Dit positieve straalde uit via de film op de kijker, die vol begrip en zelfs ontspannen ernaar kon kijken, zonder het idee te krijgen, stiekempjes naar verboden plaatjes en ongeluk van anderen te loeren.

Het boek geeft een soortgelijk positief gevoel, al is het op zich anders dan de documentaire film. De film is meer een gesprek met de twee vrouwen, het boek is vooral een aaneenrijging van korte verhalen van de zussen Loes en Tineke, om de beurt over concrete ontmoetingen van de prostituee met een klant; de verhaaltjes van Loes zijn meer herinneringen uit de jaren zestig en zeventig; die van Tineke zijn vrijwel allemaal uit 2011. Het opvallende is wel, dat zowel Loes als Tineke tussen neus en lippen door vrij scherp opmerken, dat de prostitutiescene in de loop van de jaren internationaler en vooral harder geworden is. Meer grove business, minder sociaal therapeutisch (ja, dit woord wel!).

Deze twee 'volksvrouwen' komen uit een normaal Amsterdamse arbeidersgezin, hebben een man en kinderen, een eigen woning en leiden eigenlijk een vrij normaal leven. Ze houden van mensen, van hun man en hun kinderen, en voelen zich verbonden met en verantwoordelijk voor hen. Toen een collega-prostituee een kind kreeg, trokken ze met elkaar op bij de geboorte en de verzorging van de jongen. Toen er een baby van een collega bij een brand in hun huis om het leven kwam, steunden ze elkaar spontaan en van ganser harte. Begrip voor anderen, empathie, maar ook zelfrespect is volop in dit boek en in de film aanwezig. Alleen dat al is een reden, zo iets te waarderen. Het betreft hier geen bericht uit de onderwereld of beter: dit is een bericht over een wereld die ook de onze is!

Ik herinner me hierbij ook een uitgebreide serie in Helsingin sanomat (eind 2009) over Nederland als het meest vrijzinnige land van Europa, dat echter nu zijn grenzen aan het zoeken is. De thema's van toen (en nu nog) waren (en zijn): migranten, drugs, euthanasie en prostitutie. Het opschrift bij het laatste thema (HS 22.12.2009) luidde: "Seksipohatta ajettiin nurkkaan. Amsterdam sai tarpeekseen

ikkunoiden vähäpukeisista naisista." Oftewel: "Een seksmagnaat werd in de hoek gedreven. Amsterdam kreeg genoeg van die halfblote vrouwen achter hun etalagevensters." Het betreffende artikel had een nogal negatieve klank en ging vooral over de impact van internationale souteneurs en prostituees, zoals die steeds meer de overhand krijgt in de wereld van de Amsterdamse prostitutie. Zo iets bedoelen Loes en Tineke zeker ook, als ze regelmatig tussendoor vertellen, dat de wereld om hen heen steeds harder en medogenlozer is geworden. Toch klinkt de positieve noot in hun verhaal in film en boek duidelijker door dan de klanken van ondergangsstemming in de reportage uit 2009. Al is dat zeer zeker ook geen prietpraat.

Prostitutie kun je bekijken als een vorm van duivels werk, maar je kunt het ook bekijken als een wellicht noodzakelijke vorm van sociale zorg voor kneusjes in de maatschappij. Hopelijk gaat deze zorg in de moderne tijd niet helemaal verloren, want kneusjes en psychisch gestoorde mensen zullen er altijd wel blijven bestaan. Het Nederlandse gedoogbeleid tot nu toe op dit terrein heeft alleen al daarom zijn berechtiging. En voorts heb ik uit de veelal smeuge, sympathieke en hartelijke verhalen van de beide zussen wel begrepen, dat heus niet alle klanten zonder meer en direct naar de psychiater verwezen hoeven te worden. Niet iedereen die op de walletjes rondloopt is knetter- of halfgek of zwaar door het leven aangetast. En zeer zeker de prostituees zelf niet!

Ik vind dit boek (en de film erbij) dus eerlijk gezegd een aanradertje!

Petrus

Onder een motto van Arthur Japin liet Marja de Jong in 2012 een boek verschijnen: "Tämä on meidän luontomme, This is our nature". Het motto van Japin luidt in het Engels (de oorspronkelijke Nederlandse tekst ken ik jammergenoeg niet): "You won't know that your view is limited until you have seen the horizon", vrij geïnterpreteerd wel zoiets als: je ziet pas hoe beperkt je blik is, als je iets verder gekeken hebt dan je neus lang is. We moeten dus, om breder te leren kijken, ook maar eens gaan letten op de prachtige Finse natuur, dat is lijkt me de boodschap van Marja. En, eerlijk gezegd, waarom niet :-)?

Marja de Jong (jaargang 1947) is een kunstpedagoge, die in Rotterdam geboren is, in Zwijndrecht en Tilburg kunstpedagogie en kunstgeschiedenis heeft gestudeerd, en die als actief kunstenaar en kunstpedagoge vele jaren lang met kinderen en volwassenen in Rotterdam actief is geweest. Marja is in 2003 naar Finland (naar Haukivuori) getrokken en woont er nu ook, om hier op scholen en in trainingssessies samen met andere met haar bevriende kunstenaars (vooral uit Nederland, maar ook van elders, bijvoorbeeld uit Finland of Australië) nieuwe kunst in en van de Finse natuur te creëren. Daaruit is veel moois voortgekomen en Marja heeft dit via boeken en tentoonstellingen al regelmatig aan het publiek getoond. Voor verdergaande informatie van haar brede activiteiten zou ik de lezer willen verwijzen naar de mooie site van Marja, www.marjadejong.com.

De titel van het boek, waar ik nu kort iets over wil schrijven, staat al hierboven in de eerste alinea vermeld. Het algemene thema ervan is dus 'onze natuur', waarbij in dit boek niet gedacht wordt aan de Nederlandse, maar aan de Finse natuur, nog precieser gezegd: aan

de "Etelä-savolainen maisema lasten, nuorten ja ulkomaisten taitelijoiden silmin, Finnish landscape through the eye of children, youth and international artists". Het gaat hierbij over de wijze, waarop jonge kinderen, jeugdigen en door Marja uitgenodigde collega-kunstenaars van elders op en in de Finse natuur reageren. In Zuid-Savo, waar Marja woont en waar in afgelopen jaren meerdere trainingssessies gehouden werden, in voorjaar, zomer, herfst en winter.

Het resultaat ervan zijn korte en indringende teksten; verder veel tekeningen, aquarellen en schilderijen; tevens foto's en beelden van hout of ander natuurlijk materiaal; allerhand kunstwerken van vaak wonderlijke kracht. En dat heus niet alleen bij de werken van de volwassen kunstenaars, maar ook bij die van Finse jongens en meisjes; sommigen ervan waren nog niet eens zes jaar oud! Heel wonderlijk inderdaad en fascinerend om te zien in dit prachtige, rijk geïllustreerde boek. Een geslaagd boek om langzaam door te lezen en vooral ook (vanwege de rijke illustraties) genietend door te bladeren.

In een eerste deel wordt ingegaan op de 'juuret, roots', de wortels van Finse identiteit. Er verschijnen bosgeesten, rotstekeningen en andere magische tekens. 'Tontut' (huiskabouters) en zelfs 'Röllli' (een bij Finse kinderen geliefde bostrol, een soort natuurgeest) zijn hier helemaal op hun plaats. Daarna volgt een hoofdstuk 'näkyvä, view', gevuld met typisch Finse landschappen en uitzichten, in dit land van vaak donkere en uitgebreide bossen en grote meren; in zonneschijn, 's avonds in alle stilte en 's winters onder sneeuw en ijs. Het graniet van de rotsblokken, het hout en de schors van de bomen, het mos, de bessen en de bloemen van Savo verschijnen overtuigend in beeld en foto. De magie van de vaak mensenlege en wat

duistere omgeving komt daarna aan de beurt; waarna in een uitgebreid hoofdstuk voornamelijk volwassen kunstenaars uit Nederland en Finland, maar ook bijvoorbeeld uit Roemenië, Turkije en Japan de kans hebben gekregen, hun reacties op de Finse natuur uit te beelden. Hoofdstuk 5 is ook zeer interessant, want daar krijgen vooral kinderen de kans te laten zien, wat zij als hun Finse 'koti, home' aanvoelen in tekening of aquarel. Deze resultaten van het gevoel 'hier-voel-ik-me-thuis' zijn hartverwarmend en prachtig. Het boek wordt dan afgesloten met een 'heijastus, reflexion' van de hand van Marja de Jong, waar ze uitgebreid en

indringend uitlegt, wat het team dat dit boek uitgegeven heeft, ons heeft willen zeggen. Hier spreekt de ervaren kunstpedagoge met een jarenlange rijke ervaring in Nederland woorden van belang.

Daarom zou ik dit boek graag als een belangrijke bijdrage aan de culturele banden van Finland met Nederland willen zien. En daarom ook wens ik Marja nog veel succes met haar verdere werk in Finland met kinderen, jongeren en collega's.

Petrus

NIEUWJAARSRECEPTIE 2013

2013 werd stijlvol verwelkomd

De Nederlandse Vereniging krijgt qua locatiekeuze voor haar festiviteiten de smaak aardig te pakken. Voor de Nieuwjaarsreceptie 2013, gehouden op vrijdag 12 Januari jongstleden, was een fraai landhuis (Kulosaaren kartano) afgehuurd, en dat nog wel in Helsinki. De zweem van aristocratie had onmiskenbaar effect op de opkomst. Waar recente nieuwjaarsrecepties in

het vroeg feministisch Jugendstil bolwerk van weilen Maikki Friberg al voor een opkomst van zo'n veertig personen zorgde, rijkte de opkomst deze keer – naar verluid – tot 60 deelnemers. Dit is vooralsnog een millennium record qua Nieuwjaarsrecepties. Vergeleken met treurige nieuwjaarswens-gelegenheden in goedkope spelonken in het vorige decennium, baden de recepties nu in weelde. Aldus lijkt de NViF van

de economische crisis weinig te merken (of bedriegt de schone schijn?).

Naast het o zo belangrijke geklessebes (want daar komt men tenslotte voor) was de cultuur niet vergeten. Peter Starmans en trawanten hebben de NViF ook in 2012 op verscheidene boeken vergast. Die inspanningen en resultaten werden tijdens de receptie door het bestuur uitbundig geëerd. Na een ietwat vermakelijke inleidende eenakter voor 2 bestuursleden volgde een ware prijzenregen. Hierbij waren de begunstigden in drie kasten verdeeld. Ten eerste waren er verscheidene die op enigerlei wijze hun medewerking hadden verleend, bijvoorbeeld ten behoeve van een interview, voor het vertalen naar het Fins en voor het schrijven van het voorwoord. De ambassade-raad, Hans Kruiskamp, nam namens ambassadeur Swarttouw (schrijver van het voorwoord) een exemplaar van het boek in ontvangst. Verder deed prijzontvanger Michiel Boele nog een geurige onthulling over de Nederlandse school in Espoo. De tweede kaste betrof de leden van de redactie van het meest recente boek ('Culturele banden van Nederland met Finland'). De redactieleden Peter Starmans, Arie Oudman (die zichzelf als het ware een prijs uitreikte), Hans Verasdonck en Marcel Messing kregen allemaal een eland (dat wil zeggen een glazen beeldje in handzaam formaat). Henriette van der Woude, die onlangs een Finse staatsonderscheiding ontving, viel voor beide kasten in de prijzen. Ook Arnold Pieterse kreeg een beeldje, uit dank voor zijn werk aan meerdere voorgaande boeken. Een speciale prijs was weggelegd voor Arno Enzerink als erkenning voor al z'n grafische design werk bij de diverse publicaties. Arno kreeg als het ware echte kunst, waarvan de omschrijving mij op dit moment helaas niet te binnen wil schieten. Na deze NViF Oscaruitreiking (of was 't meer 'Jussi') presenteerde Peter Starmans in een zijaal voor de ware lief-

hebber nog meer achtergronden over het laatste boek.

Kuva 1. Kulosaaren kartano – hier vrij van sneeuw en receptieangers (bron: <http://hyj.jhyhdistys.fi>)

Er was voor een rijk assortiment van typisch Nederlandse eindejaars-lekkernijen gezorgd. De bitterballen en olieballen werden met ongekende gretigheid verorberd, minstens net zo snel als de haringen bij 't Leids ontzet 'verdwijnen'. Er was ook een beschaafd welkomstdrankje (mousserende wijn) dat tevens als toast voor het nieuwe jaar dienst deed. Overigens kreeg men geen enkele kans het jaar een beetje gezond te beginnen. Men kon kiezen uit gefrituurde lekkernijen, zoutjes en nog wat petit fours. Kortom een overdaad aan frietamientjes, maar wie voor de verandering ook een salade wilde of een stukje komkommer stond mooi met lege handen.

Al met al was het een geslaagde avond, waarbij gelukkig ook nieuwe gezichten te zien waren, want die heeft de NViF wel nodig. Ondertussen staat het bestuur voor de zware taak om een attractief gebeuren op poten te zetten rond de troonswisseling, waarbij ze nu wel de inhuldigingsspaarpot kan aanspreken. Ik ben benieuwd wat het gaat worden. Ik heb begrepen dat niet alleen in Helsinki, maar ook in Tampere, Turku en elders iets georganiseerd gaat worden. We hebben nu gezien dat voldoende cachet de Nederlanders wel in beweging krijgt. Misschien is voor de verandering in plaats van meer 'sjiek' meer 'swing' de sleutel tot succes – van hoempa bij de beelden van de troonswisseling tot rythm en blues in een

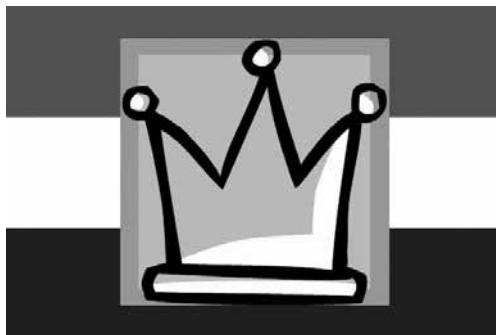
nachtclub (voor de Oranjes toch ook geen onbekend terrein).

Aan het eind van de receptie hielpen sommigen energiek mee met het opruimen. Speciale dank gaat hierbij uit naar Wim Jansen, die samen met schrijver dezes erg goed was in het zakken vullen. Hoe het ook zij – de beste wensen voor 2013 – en laat u geen depressies aanpraten als gevolg van de economische crisis.

Adriaan Perrels

K KONINGINNEDAG EN TROONSWISSELING: 30 APRIL 2013

Dit jaar wordt de Koninginnedagborrel georganiseerd door de Nederlandse Vereniging in Finland, in samenwerking met de Nederlandse ambassade en enkele enthousiaste vrijwilligers.

Het is een speciaal jaar, want op 30 april treedt Koningin Beatrix af en wordt Prins Willem-Alexander ingehuldigd. Alle Nederlanders in Finland en hun partner zijn van harte uitgenodigd om deze unieke gebeurtenis gezamenlijk te vieren. En heel uniek: in vijf steden in Finland wordt op 30 april een borrel georganiseerd.

Wij heffen graag samen met u het glas op de koningin en de nieuwe koning. Onder het genot van een hapje en een drankje zullen op een groot scherm beelden worden getoond van de gebeurtenissen die dag in Amsterdam. Er zal

geen entree worden gevraagd.

De gelegenheid van aanmelding voor de borrel zal op 16 april sluiten. In Helsinki is plaats voor maximaal 300 personen en de aanmeldingen gaan op volgorde van binnenkomst dus meldt u gauw aan!

Op de website van de Nederlandse Vereniging in Finland vind u aanmeldingsformulieren voor de volgende steden.

- Helsinki, Kiltasali, 16:00-19:00
- Jyväskylä, Puistokoulu, 16:00-19:30
- Oulu, Villa Viktor, 16:30-19:30
- Tampere, Consulaat (Haarla Oy), 16:00-19:00
- Turku, Maarian Pappila, 15:00-18:00

Op de website van de ambassade (www.netherlands.fi) vind u actuele informatie. Namens het bestuur van de Nederlandse Vereniging, de Nederlandse ambassade en de vrijwilligers van de lokale organisatiecomités heten wij u allen van harte welkom!

DE AMBASSADE ACTIEF OP HET GEBIED VAN FIETSEN

Kingdom of the Netherlands

Nederlandse expertise zeer welkom in Finland

In maart organiseert de ambassade twee grote projecten op het gebied van fietsen, fietsbeleid en infrastructuur.

Deelname aan Finse fietsbeurs

Het eerste project betreft de deelname aan 'Fillari', de Finse fietsbeurs die van 8-10 maart plaatsvindt. Als ambassade zijn wij vertegenwoordigd zijn met een Nederlands Paviljoen. 'Hollanti' is het themaland van de beurs! Het paviljoen wordt ingericht met een aantal mooie showcases van Nederlandse bodem. De Gazelle omafiets, een bakfiets van Babboe, een stoere Cruiser van Project 346, een M5 ligfiets, de Mango velomobiel van Sinner/VeloCraft en fietszitjes van BoBike.

Het paviljoen zal een open en frisse uitstraling hebben, in de kleuren wit en oranje.

Een groot gedeelte van de presentaties op het centrale podium zal verzorgd worden door de Nederlandse ambassade. Ook wordt het podium ingericht in de zgn. Holland huisstijl.

Komt u ook een kijkje nemen? U bent van harte welkom!

ThinkBike workshop voor de stad Helsinki

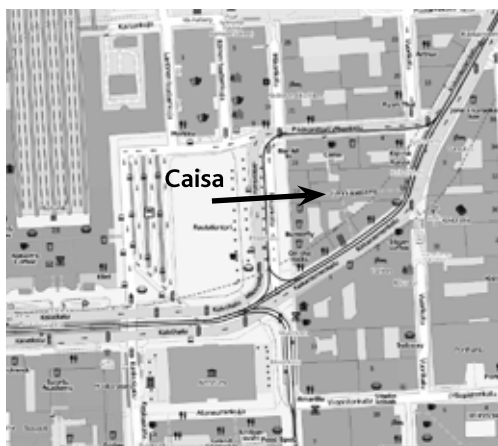
Het tweede project is een 1-daagse ThinkBike workshop die de ambassade organiseert voor de stad Helsinki. Op 7 maart zullen 30 participanten deelnemen aan deze workshop die plaats zal vinden in de residentie van de Nederlandse ambassade. De genodigden zijn met name afkomstig van de stad Helsinki. Loco burgemeesters, verkeersplanners, stadsplanners, leden van de City Planning Committee, leden van de Public Works Committee en politici van alle partijen uit de City Council.

Het fietsbeleid, openbaar vervoer en infrastructuur staan enorm hoog op de (politieke) agenda in Helsinki. Men heeft de ambitie om de participatie van fietsers in het verkeer te verhogen van 9% naar 20% in 2020. Hiervoor zijn grote veranderingen nodig op het gebied van beleid, planning en infrastructuur. Als ambassade bieden wij de Nederlandse expertise op deze gebieden graag aan. We werken hiervoor samen met de Dutch Cycling Embassy die de workshop inhoudelijk zal verzorgen.

Voor meer informatie kijkt u op: www.netherlands.fi

In Caisa – het cultureel centrum van de stad Helsinki in de binnenstad – zal op 23 maart a.s. van 2 tot 4 in de middag de wettelijk verplichte jaarvergadering gehouden worden. Zaal 3 van Caisa is voor ons gereserveerd. Caisa is te vinden op de tweede verdieping van het Fennia gebouw, dat ingeklemd ligt tussen Vilhonkatu, Mikonkatu en Kaisaniemenkatu. Het adres is: Mikonkatu 17 C / Vuorikatu 14 / Kaisaniemi metro station in het centrum van Helsinki. Zie ook het kaartje.

De agenda van de vergadering is als volgt:

1. Opening
2. Verkiezing voorzitter en notulist van de vergadering
3. Verkiezing 2 controleurs van de notulen en stemmentellers
4. Vaststellen van de agenda
5. Mededelingen van het bestuur
6. Jaarverslag 2012
7. Financieel verslag 2012
8. Rapport kascommissie 2012
9. Ontheffing verantwoordelijkheid van het bestuur 2012
10. Verkiezing voorzitter en overige bestuursleden 2013
11. Verkiezing kascommissieleden 2013
12. Inhoudigingsfeest
13. Rondvraag
14. Sluiting

Voor meer informatie: secretariaat@nederlandsevereniging.fi

Namens het Bestuur,

Arie Oudman

Oproep nieuwe bestuursleden

Op de jaarvergadering wordt het nieuwe bestuur voor de periode van 1 jaar gekozen. Een aantal bestuursleden zijn niet meer herverkiesbaar: Hans Krause, Hetty Bosgoed en Hans Verasdonck; Suzanne Buurman en Astrid de Haan zijn afgetreden en niet meer verkiesbaar. We willen u als lid de gelegenheid geven kandidaten voor te stellen, hetzij voor het voorzitterschap hetzij voor gewoon

bestuurslid. Hebt u zelf, als lid, interesse in een bestuursfunctie of kent u iemand, die lid is van de vereniging, die u graag in het bestuur wilt zien, dan vernemen we graag uw wens door dit door te geven aan het bestuur van de vereniging (email: secretariaat@nederlandsevereniging.fi of telefonisch aan Jos Helmich 044 – 331 7766). Eventuele kandidaten moeten vóór 7 maart bij het bestuur bekend zijn.

Namens het Bestuur,

Arie Oudman

VOORAANKONDIGING ZOMERKAMP

Uitnodiging Zomerkamp 2013 2 tot 4 Augustus in Tammela

Het zomerkamp voor families wordt dit jaar georganiseerd in Tammela op de camping Venesillan Leirintäalue. Er zijn plekken voor tenten en caravans, campingshuisjes, en bungalows. Informatie over de camping is te vinden op de website <http://venesillanleirintaalue.fi/index.php>

Deelname aan het Zomerkamp is gratis voor leden. Niet leden betalen 34 euro per gezin of 22 euro pp en krijgen daarvoor het lidmaatschap van de vereniging voor 2013.

Meld je aan voor 1 juli: jyvaskyla@nederlandsevereniging.fi of tel. 044-9461655.

DE MODERNE TIJD

Wie is er tegenwoordig niet meer mobiel en op internet aangesloten? Tot in de verste uithoeken van onze blauwe planeet zijn we tegenwoordig bereikbaar, nee, móéten we bereikbaar zijn. Zelfs als je het niet wilt schijnt het tóch te moeten. Het is alweer even geleden dat ik bij het inchecken voor een Finnair-vlucht voor het eerst een sms-je kreeg welk ik slechts met de letter A behoefde te beantwoorden om reeds 2 uur voor vertrek ingecheckt te worden. Vervolgens haal je dan bij de balie je instapkaart op. Dat laatste is inmiddels hopeloos ouderwets, want je toont nu je mobieltje en alles is okay..... dat wil zeggen als je alle handelingen hebt verricht en de beschikking hebt over een smart phone. En die hebben we niet.....hahaha. Ik zie nog het gezicht van de stewardess toen ik op haar vraag om mobiel in te checken mijn Nokia koelkastje uit 2003 liet zien: Prima apparaat om mee te sms'en en vooral om mee te telefoneren ☺ maar niet geschikt in de moderne tijd..... pardon????

De laatste ontwikkelingen en trends zie ik altijd bij de toeristen. Tegenwoordig rijden we op de sneeuwscooter rond met een cam op de helm en datzelfde gebeurt tijdens skifaldalingen. Fotograferen doe je tegenwoordig met een pl.... eh, tablet voor je hoofd..... belachelijk gezicht om iemand met een fototoestel ter grootte van een A4tje foto's te zien maken. Ultradun, dat dan weer wel. Raar eigenlijk dat mobieltjes en smart phones een camera aan boord hebben, maar dat er nog geen spiegelreflexen zijn waarmee je kunt telefoneren. Er zijn tegenwoordig wel compacte digi camera's die direct foto's kunnen versturen via facebook .

Grappig is dat toch. En dan de uitwerkingen ervan. Met een app kun je nu je eigen (onverkoopbare) huis voorzien van een noorderlichthemel die je normaal alleen in films ziet ( ) en dat laatste is ook wat hoor! Want in deze tijd van computeranimaties en fake en fantasie moet je eens proberen uit te leggen dat noorderlicht er is ook al zie je het niet met het blote

oog. We kennen allemaal de uitdrukking "een ongelovige Thomas" of de uitspraak "eerst zien en dan geloven". Daaraan moet ik vaak denken als ik mensen probeer te wijzen op het wonderschone noorderlicht. Vaak, vooral aan het begin van de avond, is het noorderlicht nog zó zwak, dat het met het blote oog nog niet valt waar te nemen. Klein trucje is dan om van de nachtelijke hemel een tijdopname te maken en het resultaat te tonen aan de niet gelovende kijker. Het eveneens onzichtbare magnetische veld wordt door iedereen geaccepteerd, maar het op camera zichtbare noorderlicht wordt gewoonweg ontkend! Iemand noemde het zelfs een desillusie omdat de camera het waarnam en de camerabediener het zelf niet waarnam. Fictie en werkelijkheid lopen tegenwoordig rigoreus door elkaar. Zozeer zelfs dat we het een accepteren en het andere niet. Wat hadden de Chinsen ons tuk met hun openingsceremonie van de Olympische Zomerspelen in Beijing in 2008! Er was gewoon een computeranimatie van het vuurwerk uitgezonden en niemand die het doorhad!

Wat is dan nog wel echt? Of: wat ervaren we dan nog als echt? Als ik zo om me heen kijk zie ik een enorme tweedeling ontstaan. Bijna iedereen loert op schermpjes waar overheen geveegd wordt, soms met duim en wijsvinger, maar meestal met alleen de wijsvinger. Pakweg 4-5 jaar geleden een totaal onbekend verschijnsel..... Toen stonden we nog met twee duimen te typen hahahaha.

Enfin, de mogelijkheden lijken onbeperkt en het einde van de ontwikkelingen nog lang niet in zicht.

Wie weet hoe we over 5-10 jaar communiceren is een spekkoper die veel geld kan verdienen. Maar of de échte communicatie er beter van is geworden kan betwijfeld worden!

Immers, niet gehinderd door enige opiniepeiling brachten wij expatters onze stem uit

voor de parlementsverkiezingen. Jawel, reeds drie weken voor de massa in de lage Landen ter stembus toog.

En dan ook nog eens de uitgebrachte stem ouderwets met een rood potlood op een blaadje invullen om het vervolgens op een ingewikkeld uitgelegde manier met een heuse postzegel op eigen kosten in maar liefst 2 enveloppen te versturen. Vervolgens bleek het op de dag van de werkelijke verkiezingen een chaos omdat zo'n beetje de helft van het electoraat op grond van de gecommuniceerde opiniepeilingen dacht strategisch te moeten gaan stemmen.....pfffff. In plaats van partij te kiezen gewoon met opzet je stem uitbrengen op iemand anders dan degene die je eigenlijk beter vindt..... Tja, dan wordt je gestraft, dat kan niet anders. Het resultaat is inmiddels bekend.

Nog geen dag na de uitslag gaven de opiniepeilingen al een totaal ander beeld te zien en op het moment van schrijven (19.02.13) blijkt de 50+ partij, volgens diezelfde opiniepeilingen, in grootte de tweede partij van het land als er nú verkiezingen gehouden zouden worden! Ja, ja, an me hoela, ik denk het niet. Tussen de peiling en de werkelijke stembusgang zit dan toch nog een aantal minuten en in die tijd verandert 50% alsnog van mening.

Tot slot, wie geen facebookaccount of twitteraccount of linked-account heeft mag dan digitaal misschien niet volledig bestaan, maar is hoogstwaarschijnlijk veel gelukkiger dan menigeen. Het moge duidelijk zijn dat ik tot die laatste groep behoort. Hoewel.... je hebt geen enkele keus hoor. Voer ondergetekende met naam en toenaam in google in en je schrikt van het aantal pagina's en afbeeldingen.

En deze column verstuur ik ook per e-mail naar de redactie ☺

Met digitale groeten vanuit "the middle of nowhere",

B.Art

Kopij inleveren voor 10 mei 2012

Artikelen, tekeningen en foto's dienen verzonden te worden naar de redactie. Teksten met zo min mogelijk lay-out aanleveren. Plaatjes in jpg- of pdf-formaat in een zo hoog mogelijke resolutie. Tabellen en foto's graag apart inleveren (**niet in pdf of een grafisch formaat, foto's niet geïntegreerd in het textdocument**)! Alle Sun Open Office en Microsoft Office documenten worden geaccepteerd. Zend het geheel per email naar noorderlicht@nederlandsevereniging.fi.

Verhuisd?

Geef tijdig uw adres door aan het secretariaat. Als u email hebt en u wilt dat we u via dat medium berichten sturen, dan vernemen we dat graag!! Nieuwsbrieven met het laatste nieuws kunnen zo onmiddellijk worden bezorgd. Noorderlicht doet haar best, maar helaas is de agenda niet altijd up-to-date! Geef daarom uw emailadres aan ons door. We houden u op de hoogte. Geef het ook door als u bepaalde emails niet wenst te ontvangen.

Website

Maak gebruik van onze RSS-link om de op de hoogte blijven van de nieuwste ontwikkelingen!! Maak ook gebruik van onze podcast en speel multi-media bestanden af die door de internetredactie en onze leden gemaakt zijn! Alle actuele informatie vind u daar!

Wist u dat we een Stamcafé voor de leden op het internet hebben? Leden jong en oud kunnen daar in het Nederlands van gedachten wisselen over van alles wat een mens maar bezig houdt. Veel verenigingsactiviteiten worden in dit Stamcafé geboren! U kunt zich aanmelden op <http://stamcafe.nederlandsevereniging.fi>. De Stamcafébeheerders geven u vervolgens toegang.

Op facebook houden we u de hoogte van onze activiteiten en zenden leden groepsleden leuke links naar hun lotgenoten. Op de website kunt alle officiële mededelingen vinden, informatie over activiteiten en interessante cultuur-historische zaken. Op ons twitter-kanaal krijgt u actuele info over onze activiteiten.

Eens per maand

OULU

Neem contact op met onze secretaris als je iets leuks in Oulu wilt organiseren.

JYVÄSKYLÄ

In Jyväskylä zijn Joanneke & Jelmer heel actief met organiseren van activiteiten. Neem contact op!

HELSINKI

Elke tweede vrijdag van de maand is er een borrel.

- Pullman Bar (in het centraal station, 2e etage), zie website of facebook

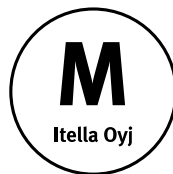
Contactpersonen

<i>Regio</i>	<i>Contactpersoon</i>	<i>Email</i>	<i>Tel</i>
FORSSA	Jos Helmich	forssa@nederlandsevereniging.fi	044 - 331 7766
HELSINKI	Wim Jansen	helsinki@nederlandsevereniging.fi	050 - 555 6175
JOENSUU	Contactpersoon Joensuu	joensuu@nederlandsevereniging.fi	
JYVÄSKYLÄ	Joanneke Reudler Talsma	jyvaskyla@nederlandsevereniging.fi	044 - 946 1655
KUOPIO	Jackie Peterson	kuopio@nederlandsevereniging.fi	
LAPLAND	Bart Braafhart	lapland@nederlandsevereniging.fi	
LAPPEENRANTA	Nellie Visscher-Jäkkö	lappeenranta@nederlandsevereniging.fi	05 - 424 081
LÄNSI-UUSIMAA	Stephan Vermeulen	lansi_uusimaa@nederlandsevereniging.fi	
MIKKELI	Marja de Jong	mikkeli@nederlandsevereniging.fi	
OULU	Marina Nijhuis	oulu@nederlandsevereniging.fi	
SALO	Erik Smit	salo@nederlandsevereniging.fi	
TAMPERE	Johan Plomp	tampere@nederlandsevereniging.fi	040 - 718 7684
TURKU	Jeroen Pouwels	turku@nederlandsevereniging.fi	
VAASA	Peter Zaagsma	vaasa@nederlandsevereniging.fi	040 - 838 6408
YLIVIESKA	Maaike Beenen	ylivieska@nederlandsevereniging.fi	050 - 599 3116

Regiocoördinator is Jos Helmich: voorzitter@nederlandsevereniging.fi

Lähtettäjä/Afzender/Sender

Secretariaat Nederlandse Vereniging in Finland
p/a Onno de Bruijn
Oulun Seudun Ammattikorkeakoulu
Albertinkuja 22 (3. krs)
FI-90101 Oulu
Finland

Itella Green

ADVERTENTIE

AAVE Graphic Services

t +358 40 577 3455

i www.aave.info

e inform@aave.info

Grafisch ontwerp, fotografie
–trouwreportages, portretfotografie,
commercieel en industrieel– en
fotoafdrukken op papier of canvas of
met op maat gemaakte passepartout.

Meer informatie:

www.aave.info

www.arnoerink.com

www.stockphotography.nu